

VERLANGLIJST

Verlangen. Een bijzondere emotie die iedereen wel kent. De Van Dale omschrijft het als "Begeerte" of "Wens". Ik associeer het zelf vooral met "vreselijk naar iets uitkijken". Gedurende je hele leven ervaar je gevoelens van intense verlangens. In verschillende vormen, dat wel.

Het begint al als kind. In de maand dat je jarig bent kijk je al vreselijk uit naar de grote dag. Feest, slingers, iedereen die voor je zingt en vooral: de kadootjes! Datzelfde herhaalt zich nog eens in de decembermaand. Sinterklaas en Kerstmis, altijd iets om als kind naar uit te zien.

Op latere leeftijd wordt dat allemaal anders. In mijn pubertairen keek ik voornamelijk uit naar sommige verjaardagen omdat het behalen van die speciale leeftijd bepaalde privileges met zich meebracht. De avond voor mijn zestiende verjaardag sliep ik nog net niet met mijn gloednieuwe integraalhelm op die ik alvast had gekregen, want de dag van mijn verjaardag was de dag dat mijn brommer werd afgeleverd. Al maanden had ik daar reikhalzend naar uitgekeken, met de zenuwen van de spanning die de dagen daarvoor al door mijn lijf gierden. Andere situatie, hetzelfde gevoel.

Datzelfde herhaalt zich een aantal keren door je hele leven heen. Mijn allereerste rijles op mijn achttiende verjaardag. Wat heb ik daar lang op moeten wachten. Vanaf mijn vijftiende telde ik de dagen al af naar dat moment. De dag dat ik mijn eerste tweedehands autootje mocht ophalen, een half jaar nadat ik mijn rijbewijs had gehaald, nog zoiets. En twee jaar later de aflevering van mijn allereerste nieuwe auto. Een knalrode Suzuki Swift 1.3 GS. Wat was ik trots. De levertijd was maar liefst drie maanden! Hoe ik die door ben gekomen weet ik nog steeds niet. Al die tijd heb ik rondgelopen met een knagend gevoel van verlangen diep in mijn binnenste. Of ik dat dan bij elke auto heb die aan mij geleverd wordt? Nou, stiekem wel een beetje. Met het voorjaar van 2014 als hoogtepunt. Ik kocht mijn eerste MX-5, vlak voor mijn verjaardag. Lang gezocht, eindelijk gevonden, maar die kon door drukte

niet direct afgeleverd worden. Ik moest drie weken wachten. En weer dat knabbelende gevoel van verlangen van binnen. De wens dat het al zover was. Het ongeduld. Maar het werd beloond. Ruimschoots.

Of ik dat gevoel dan alleen heb bij materiele zaken? Nou nee, niet bepaald. Verlangens heb je op allerlei manieren. Ook ik ben maar een mens. Verlangen naar een eerste liefde. Verlangen naar een eerste zoen. Verlangen naar een eerste knuffel. Of zoals in een recent verleden een liefde op afstand, waarbij het komende afscheid op de zondagavond regelmatig voor enige chagrijnigheid zorgde om vervolgens de volgende dag al om te slaan in een vreselijk en pijnlijk verlangen naar de vrijdag, uitkijkend naar het vreugdevolle weerzien op het station. Terwijl er eerst nog een lange werkweek aan vooraf moest gaan. Hetzelfde gevoel, andere situatie. Maar wel in alle hevigheid.

En nu heb ik het weer. Al een tijdje. Alleen deze keer kon ik even niet verklaren waarom. Maar het is er. Het knaagt. Diep van binnen. Ik wist maar niet te achterhalen waar het vandaan kwam, tot ik vanavond met mijn vuilniszakje naar het containerhok in de parkeergarage afdaalde. Toen ik de deur van de ruimte achter mij afsloot en weer naar de lift wilde lopen, werd mijn blik getrokken naar een vage kreukelige hoop vier parkeerplekken verder. Daar staat ze. Mijn zilveren liefde. Afgedekt met een nu grauwe grijze pyjama. Een steek van verlangen trof mij in mijn maagstreek en tegelijk viel het kwartje. Dat is het, daar komt mijn gevoel van diep verlangen vandaan! En ik neem mij direct voor de weerberichten goed in de gaten te houden om dit knagende gevoel zo kort mogelijk te laten duren. Het is wel mooi geweest zo. Kent u het spreekwoord "Bezit is het eind van de begeerte"? Wel, wie dat verzonnen heeft weet ik niet, maar er klopt in ieder geval geen bal van. Waarvan akte!

Tot ziens bij de seizoensopener, mijn zilveren schicht en ondergetekende zijn van de partij. Verlang er nu al naar...

Rody

